

CHƯƠNG MƯỜI LĂM

CON MA TRONG NGÔI NHÀ CỎ

Hôm ấy một ngày trời âm đạm, mây đen xám ngắt cả bầu trời, cảnh vật vô cùng buồn bã. Một cỗ xe ngựa dừng lại trước ngôi nhà cỏ đồ sộ đã bị rêu phong đóng lớp nhiều năm.

Ngôi nhà vô chủ mà mấy chục năm qua không có bóng người lai vãng, bỗng nhiên xuất hiện hai người đàn bà trẻ đẹp cùng đi với một người đàn ông nhỏ thó.

Hai người đàn bà đi trước. Một người ngược mắt nhìn toà nhà đồ sộ với dáng điệu hết sức thần thờ, lệ đổ ướt cả gương mặt mỹ miều. Người đàn bà kia đi bên cạnh không nói một lời, chỉ lấy khăn lau nước mắt cho người đang khóc.

Họ đứng im lặng như thế lâu lắm và hết nhìn ngôi nhà, đến cảnh vật chung quanh...

Khu hoa viên cỏ mọc cao như rừng hoang. Các cây cao quanh nhà có cây khô tróc gốc, có cây tàn lá sẫm uất mịt mù, che khuất cả lối đi. Ngôi nhà còn vững chắc, song tường loang vách lở, các cửa sổ đóng im ỉm, tưởng chừng nếu gió lay động cũng có thể đổ xuống.

Chợt người đàn bà đang khóc nghẹn ngào lên tiếng :

- Thiếp không ngờ giờ phút này được đặt chân nơi ngôi nhà của cha mẹ để biết được nơi đây là nơi cha mẹ sinh sống

và cũng là nơi thiếp chào đời. Thấy cảnh mà đau lòng nhớ đến người xưa.

Người đi bên cạnh an ủi:

- Nhìn cảnh tiêu điều thêm chạnh lòng người. Nay mai đã được trùng tu sửa chữa lại, chắc nàng sẽ nguôi ngoai sầu thảm.

Hai người đàn bà ấy không ai khác hơn là MaiAnh và HamLinh.

* *

Tối đêm trước NãPháLuân đến thăm nàng rồi vội vàng ra đi, chớ không ngủ lại như thường lệ. Trước khi từ giã, Hoàng đế trao cho nàng một cuộn giấy với một chùm chìa khoá cũ sét, nói:

- Đây là món quà ta tặng cho ái khanh. Ta tin chắc ái khanh sẽ hân hoan đón nhận.

MaiAnh thắc mắc không hiểu là quà gì? Nàng chưa kịp mở ra xem, NãPháLuân giục:

- Nàng hãy mở ra đọc đi, tất sẽ hiểu.

MaiAnh vâng lời mở cuộn giấy thấy có nhiều tờ, mà giấy và chữ đều bạc màu. Nàng xem qua mới biết là những giấy tờ có liên quan đến tài sản của cha mẹ nàng. Tờ địa bộ của dinh thự ĐờSoNa, các tài sản trong dinh thự, địa phận, địa danh cũng được ghi rành mạch.

Chờ cho nàng đọc qua các giấy tờ, NãPháLuân mới giải thích:

- Toà nhà này bị niêm phong từ 17 năm trước. Cha mẹ nàng đã chết, giờ tài sản đó phải thuộc về nàng. Vật hoàn cổ chủ là lẽ đương nhiên. Có điều gần 20 năm qua không người ở chắc hư hỏng cũng nhiều. Nay mai ta sẽ cho Bộ tư pháp (nhà bị niêm phong do Bộ tư pháp quản trị) gửi công nhân và kiến trúc sư đến sửa sang lại để cho nàng có chỗ ở.

MaiAnh không biết nói gì hơn là khóc nhận món quà vô giá mà Hoàng thượng đã ban cho. Thật quá sức tưởng tượng của nàng!

Từ khi đặt chân trên đất Pháp, từ khi đến kinh thành BaLê, cuộc đời nàng bị người nọ xách đi, người kia bắt giữ... Cứ như thế nàng không có giờ tìm hiểu nơi đâu là chỗ ở của cha mẹ lúc sinh thời.

MaiAnh thật không ngờ! Quả thật không ngờ Hoàng đế thương yêu nàng nhiều thế. Giờ đây đối với NãPháLuân nàng xem không những là người tình, mà còn là người ơn, dù nàng có làm tội tởm cho người ấy cũng không ân hận.

Thấy nàng cứ mãi đổ lệ, NãPháLuân lấy khăn thấm nước mắt cho nàng, bảo:

- Nín đi! Nàng khóc nhiều chỉ làm hại cho giọng ca. Ta còn một tin mừng cho nàng biết đây. Nhưng nàng phải cười thì ta mới nói.

MaiAnh ngược mặt lên mỉm cười, tuy lệ vẫn đổ hàng hàng...

- Thiếp cười rồi đây.

NãPháLuân nguýt yêu, nói:

- Cười gì mà giống như méu vậy? Mà thôi, nàng cười hay khóc cũng đẹp. Chỉ là thấy nàng khóc ta xốn xang không chịu nổi! Nghe này, ngày mai lão nhạc sĩ già GôSắc sẽ tới đây đưa nàng tới giới thiệu với Giám đốc nhà «Đại kịch trường» của BaLê. Trong vòng tháng sau cả kinh thành BaLê sẽ âm ỉ vì cái tên của một nữ ca sĩ mới xuất hiện «Mai TêLa».

MaiAnh ngơ ngác hỏi:

- Vì sao Mai TêLa?

- TêLa là một tên Ý, có nghĩa là ngôi sao. Ta đặt cho nàng cái tên Ý cho hợp thời⁵ Và lại, họ tên thật của nàng thuộc giòng quý phái, không nên để người ngoài biết. Rồi đây không những nàng hát cho Hí viện nổi tiếng ở BaLê, mà khắp đại Hí viện lừng danh ở Âu châu. Nàng sẽ được đi chu du khắp nơi, chẳng hạn như VơNi (Venise). Nàng thích không?

MaiAnh hớn hờ reo lên:

- VơNi? Ôi, thiếp mơ ước đến đó một lần.

- Nàng sẽ được đến đó. Vì đó là nước chư hầu của ta! Nàng sẽ được ngao du khắp nơi tùy thích với giầy tờ của ta.

⁵ Thời kỳ này những danh ca nổi tiếng được yêu chuộng ở Âu Châu hầu như là người Ý.

Một chân trời mới rộng mở trước mắt nàng. Đồng thời MaiAnh cũng biết với nghề ca sĩ nàng sẽ phải rời BaLê, tức khoảng cách giữa nàng và Hoàng đế càng xa!

Nhưng ở gần mà chẳng dám gọi tên hay nhìn mặt nhau một cách công khai thì thà xa cách còn hơn!

Thấy nàng trầm ngâm, NãPháLuân bước đến gần, nâng mặt nàng lên, âu yếm hỏi:

- Aí Khanh bằng lòng với hai món quà ta tặng chứ?

MaiAnh nghẹn ngào:

- Hoàng thượng ban cho hai món quà vô giá, thiếp không biết nói gì hơn là khóc để đón nhận.

- Lại khóc nữa rồi! Thôi nín đi! Đêm nay nàng ngủ yên giấc nhé? Ta không thể ở lại với nàng.

Ông nói và đặt nụ hôn trên má nàng một cách thương yêu rồi quày quả ra cửa. Bỗng nhiên ông quay trở lại cười xòa:

- Suýt một chút ta quên mất món quà thứ ba cho nàng. Đây này, cầm lấy!

Ông trao cho nàng một cái hộp nhỏ bằng da thật đẹp, có in dấu hiệu đồ vật hoàng cung.

MaiAnh mở hộp ra thấy bên trong có vòng đeo cổ bằng nhung đen, chính giữa đính hạt kim cương khá lớn.

MaiAnh sững sờ như người vừa tỉnh mộng! Đôi mắt trân tráo nhìn món nữ trang quý giá, tay rụt rè không dám bóc ra.

NãPháLuân cười nói:

- Nữ trang này để nàng mang vào ngày trình diện ở Hí viện và cũng để luôn luôn nhớ ta.

MaiAnh quá xúc động không nói được lời cảm tạ. NãPhá-Luân hôn trên trán nàng một lần nữa rồi bưng bả ra cửa.

Nàng còn lại một mình với hạnh phúc vô biên.

Hạnh phúc vì được sự sùng ái của một Đại Đế. Hạnh phúc vì bất ngờ có được cố vật của mẹ cha.

Nàng khóc đêm qua thật nhiều, thật no nê, vì nỗi vui mừng quá lớn.

* *

Đó là cái khóc đêm qua!

Hôm nay nàng cũng khóc! Nhưng những giọt lệ nóng hổi lần này không phải là giọt lệ vui mừng sung sướng, mà là giọt lệ đau thương trước cảnh tiêu điều buồn bã.

Thấy nàng cứ mặt ủ mày chau, HamLinh tìm chuyện nói để MaiAnh khuây khỏa:

- Toà nhà bên cạnh là của Đệ nhị vua Ý Đại Lợi. Lúc nào ông ấy về Ý thì thôi, lúc ông ở BaLê thì vui nhộn lắm. Nàng

có một ông hàng xóm ồn ào chắc sẽ đỡ buồn. Hoàng để lại rất thích ông ta.

MaiAnh gượng cười:

- Nếu thiếp có một ông hàng xóm được lòng Hoàng để thì phải vào nhà, chớ đứng mãi ở đây trời rét lạnh biến thành tượng đá mất!

Nàng vừa nói vừa mở ví lấy xâu chìa khoá. Người đàn ông đi phía sau từ nãy giờ vẫn đứng im ru một chỗ, cho tới lúc đó mới vọt tới giật chìa khoá trong tay MaiAnh, nói:

- Để bác mở cho.

Người ấy dĩ nhiên là AnDu. Ông chọn tìm một lúc để xem chìa nào đúng với cửa rào. Ông vừa cho chìa khoá vào ổ cửa vừa nói:

- Mấy chục năm nay không ai mở, chắc là sét đóng cứng, khó mà mở ra!

Nhưng sự thật trái với ước đoán của AnDu! Chìa khoá tuy rỉ sét nhưng lỗ khoá lại trơn tru dễ mở. AnDu kinh ngạc kêu lên:

- Lạ lùng chưa? Chẳng lẽ có ai thường xuyên vào đây?

MaiAnh nói:

- Chúng ta mau vào trong tất sẽ rõ mà.

Cả ba cùng đi trên con đường lát đá hoa của hoa viên. Đá không còn nguyên vẹn, rêu phong đóng phủ. Dù vậy không phải là không có dấu chân người!

AnDu đi vào với bộ óc thám tử. Lúc ông ta mở cánh cửa toà nhà thì kinh hãi la lên:

- Oái! Không thể như thế được! Chắc chắn có người thường xuyên mở cửa!

HamLinh nhoen miệng cười, nói đùa:

- Kẻ vào đây nếu không là ma, cũng là kẻ thích chơi với ma.

MaiAnh không nói gì, tiến vào trong trước HamLinh và AnDu.

Tiền đường rộng mênh mông và rộng tuếch, không còn vật dụng gì ngoài những khung cửa sổ chạm tổ tinh vi. Các cửa kiếng bị bể, đổ nát xuống nền gạch.

Gian phòng kế là khách sảnh. Đồ đạc bàn ghế còn đó, nhưng xiêu vẹo gãy đổ, không còn món nào đứng vững. Ở đó có vài bức tranh trên tường, nhưng bụi đóng lớp lớp, nhện giăng khắp nơi.

HamLinh chán nản lên tiếng:

- Ta thật không hiểu nổi Hoàng đế sao lại làm quà cho nàng toà nhà cũ nát này?

MaiAnh mỉm cười:

- Phu nhân lầm rồi! Chính vì Hoàng thượng hiểu thiếp mới tặng toà nhà này. Bởi vì tuy nó cũ nát nhưng là kỷ vật của cha mẹ, nên đối với thiếp là món quà quý giá nhất.

AnDu xen vào:

- Chỉ cần dọn dẹp sơn phết, sửa chữa lại những chỗ hư hỏng thì đẹp trở lại mà?

Cả ba cùng lặng lẽ đi thăm những gian phòng kế tiếp. Qua phòng hoà nhạc, MaiAnh thấy còn chiếc đàn dương cầm. Có điều, đàn bây giờ là gian nhà cho nhện!

Đến phòng ăn, chiếc bàn ăn dài còn đứng, các ghế ngã lăn, gãy sụm!

Bất thành linh đôi mắt MaiAnh dán kín vào đôi mắt bức chân dung của người trong tranh treo trên vách bên cạnh lò sưởi...

Tranh vẽ của một người đàn ông trẻ đẹp, tuổi không quá 30, nét mặt tuấn tú thanh lịch.

MaiAnh sững sờ nhìn tranh, hồn như bị thu hút. HamLinh trờ tới vừa thấy tranh cũng reo lên:

- Trời ơi, sao lại có đàn ông tuấn nhã thanh lịch đến thế vậy?

- Cha thiếp!

MaiAnh nói một cách thản nhiên, y như chắc chắn lắm. AnDu bước tới gần nhìn tranh một lúc gật đầu:

- Đúng vậy! Cháu với người trong tranh giống nhau lắm. Chắc là cha cháu chớ không ai khác đâu.

MaiAnh bồi hồi xúc động nhìn người trong tranh... Cha nàng hồi sinh thời chắc có nhiều thiếu nữ tương tự! Mẹ nàng cũng vì quá yêu chồng mà chết theo, chớ không chịu bôn đảo!

Nàng ngùi ngùi xót xa nhỏ lệ nhớ đến mẹ cha...

Thình lình AnDu lấy tay quẹt lên khuôn tranh rồi nhìn tay mình, nhăn mặt nói:

- Rõ ràng có người lau chùi bức tranh này, chớ làm sao trải qua 20 năm mà không dính bụi? Các nơi bụi đầy ngập, nhện giăng khắp lối. Vậy mà nơi này sạch sẽ lạ thường! Thật là điều khó hiểu. Bác nghi ngờ...

Câu nói bị bỏ lửng vì cả ba nghe như có tiếng chân người trên tầng lầu. MaiAnh nhón nhác nói:

- Có người! Dường như có người ở trên.

- Để bác lên đó xem.

AnDu phóng nhanh lên mấy bậc thang. HamLinh đứng khúm núm một xó, trên mặt đầy vẻ sợ hãi. MaiAnh châu mày thắc mắc không hiểu vì sao có dấu tích loài người nơi toà nhà hoang lạnh này?

Nơi đây hoang tàn tịch mịch, thiếu sinh khí, tất cả đều chìm trong lớp bụi thời gian, ngoại trừ bức chân dung của cha nàng thoát khỏi định luật của tạo hoá! Phải chăng người chết linh thiêng?

Nàng ngồi phệt xuống nền nhà đầy bụi, mắt thiết tha nhìn người trong tranh, miệng lâm râm khấn:

«- Cha có thích con trở về sống trong toà nhà này không cha? Riêng con, con thích nhà này lắm. Con sẽ làm cho nó trở lại nét huy hoàng ngày trước».

Tiếng khấn của nàng rất nhỏ, không đủ cho người bên cạnh nghe, nhưng MaiAnh có cảm tưởng như có ai đó nghe lọt vào tai và đang rình mò giám sát mọi cử động của nàng?

Một cánh cửa sổ bỗng mở bật ra...

MaiAnh đứng lên khép cửa sổ, mắt nhìn thấy bên ngoài khu hoa viên có bồn nước đã cạn khô. Giữa bồn nước có tượng một con sư tử há miệng phun nước. Dĩ nhiên là nước đã ngưng chảy ra từ mười mấy năm qua.

Trời đang u ám bỗng nhiên có một tia sáng len qua cửa sổ, khiến MaiAnh có cảm tưởng như có luồng sinh khí tràn vào nhà...

AnDu từ lầu trên đi trở xuống, nói:

- Bác đã xem tất cả phòng tầng trên mà không thấy ai. Có lẽ tiếng động lúc nãy là chuột!

MaiAnh nói:

- Nhưng chúng ta đều nghe là tiếng chân người mà?

HamLinh rùng mình, nói:

- Ghê quá! Y như ở đây có ma!

Nhắc đến ma HamLinh càng sợ hơn, nghe lạnh xương sống, nên hai tay túm chiếc áo lông cừu, rồi đưa mắt nhìn MaiAnh, nhú mày hỏi:

- Nàng thật muốn sống trong toà nhà này?

- Dĩ nhiên! Thiếp sẽ cầu xin kiến trúc sư trùng tu sửa chữa gấp để có thể về đây càng sớm càng tốt.

HamLinh giục:

- Bữa nay viếng như vậy đủ rồi. Ở đây lạnh quá, chúng ta hãy về thôi.

Sự thật trong lòng HamLinh hơi sợ trước cảnh ma quái trong nhà hoang, nhưng không dám nói ra. AnDu hỏi:

- Hai phu nhân không muốn xem tầng trên sao? Thật ra các phòng đều trống trơn, không còn gì ngoài nét điêu tàn.

MaiAnh thở ra:

- Nếu thế thì cháu cũng không muốn lên đó xem làm gì!

Đôi mắt nàng lại hướng về bức chân dung của cha. Nàng có cảm tưởng như linh hồn cha hiện phượng phát đâu đây...

Nụ cười của người trong tranh linh động như người sống, như muốn nhủ với nàng:

«- Cha luôn ở đây. Ngôi nhà này đâu phải là nhà hoang vô chủ? Con hãy sớm về đây cùng ta».

Nàng ướm lệ, nói lảm nhảm như hứa hẹn với cha:

- Vâng! Con sẽ sớm trở về để cha không lẻ loi.

HamLinh bước tới kéo MaiAnh lôi đi, bảo:

- Mình về thôi! Trời lạnh, về nhà uống một ly cà phê quá là thú vị.

Bất thành linh có tiếng khép cửa ở phòng ngoài. Cả ba kinh hoàng chạy ra...

Không thấy gì!

Toà nhà vẫn lạnh lùng, các cửa vẫn đóng im ỉm... Mọi người kinh hãi ngơ ngác nhìn quanh...

Sắc mặt tái mét, HamLinh run giọng nói:

- Ghê quá! Về thôi! Tôi không muốn ở lại thêm phút nào nữa!

MaiAnh biết không thể nấn ná ở lại, nên quay lại phòng ăn chỗ treo tranh để nhìn cha một lần chót trước khi ra về. Bỗng nàng kêu thất thanh:

- Ai đã lấy bức tranh của cha cháu rồi?

AnDu và HamLinh nghe tiếng kêu của MaiAnh cũng chạy vào phòng ăn. Quả thật tranh không còn đó! MaiAnh dậm chân xuống nền nhà, giọng tức tưởi:

- Tức chết đi được! Phải khi nãy cháu lấy bức tranh thì đâu bị mất?

AnDu nói:

- Biết lắm mà! Khi bước vào đây bác đã nghi có người ở.

HamLinh lo sợ nói:

- Chỗ lạnh lẽo u ám như thế này ai mà sống được, ngoại trừ...

Nàng muốn nói «ngoại trừ ma quỷ», nhưng sợ không dám nói tới. MaiAnh khóc sụt sùi...

Mới ít phút trước đó nàng biết mặt cha. Giờ cha nàng biến mất khiến nàng nghe lòng đau thương. MaiAnh tự hỏi :

«Ai? Ai đã đánh cắp bức chân dung? Bức chân dung có giá trị cho cá nhân nàng, chứ đâu có giá trị gì cho kẻ khác?»

Nàng ôm đầu khốn khổ. AnDu thấy vậy an ủi:

- Bác nghĩ, có kẻ nào đó đã treo bức chân dung đó. Giờ kẻ đó thấy mình vào đây nên sợ bị mất đem giấu đi.

- Nhưng đó chân dung của cha cháu mà? Ai đó giữ làm gì?

- À, điều đó thì bác nghĩ chưa ra! Có lẽ mình phải tìm chỗ bí mật mà kẻ đó ẩn trú.

HamLinh chen vào:

- Chỗ này lạnh chết người, ai mà sống được? Ông khéo tưởng tượng mà thôi!

MaiAnh nói:

- Bí mật bao trùm trong toà nhà này. Cháu nhất định phải tìm ra.

AnDu bàn:

- Hay là cháu trình với cảnh sát vùng này, nhờ họ điều tra xem sao?

MaiAnh lắc đầu:

- Không! Cháu muốn tự mình điều tra.

- Nghĩa là sao?

- Nghĩa là cháu muốn đêm nay trở lại đây. Bác AnDu, người ta nói ma quỷ sống về đêm phải không?

AnDu nhướng mắt không trả lời. MaiAnh nói tiếp:

-Vậy nếu mình muốn gặp ma quỷ thì ban đêm phải trở lại đây.

AnDu hỏi:

- Có phải cháu nghĩ, có người trốn trong nhà này nên ban đêm kẻ đó sẽ xuất hiện?

- Đúng thế!

- Nhưng bác đã xem tất cả phòng, không thấy vết tích có người ở.

MaiAnh nói:

- Dì cháu có kể lại, khi quân cách mạng vào nhà bắt cha mẹ cháu, gia nhân tôi tớ đều bị bắt giữ. Nhưng Cha GaThi làm sao cứu được đứa bé sơ sinh là cháu? Tất nhiên Cha phải ẩn núp nơi nào đó mà quân lính không tìm thấy. Cháu nghĩ, toà nhà này có gian phòng bí mật, là chỗ khi xưa Cha GaThi ẩn lánh và hiện tại kẻ nào đó đang sinh sống. Vậy phải ta chỉ cần theo dõi người đó khi hắn từ ra gian phòng bí mật chui ra.

AnDu gật đầu:

- Nếu không thể tung trần nhà và đục vách tường thì chỉ còn cách rình chờ «chuột» chui ra khỏi hang.

HamLinh nghe kẻ hai xì xầm bàn bán, ngao ngán nói:

- Các người định làm chuyện trinh thám sao?

MaiAnh đáp:

- Bức tranh cha thiếp đã bị đánh cắp, thiếp phải tìm kẻ lấy nó.

- Việc ấy hãy giao cho cảnh sát PhuXê.

MaiAnh không muốn dính líu đến PhuXê nên cương quyết:

- Thiếp muốn tự mình điều tra hơn.

Nàng quay sang AnDu hỏi:

- Bác có thể trở lại đây với cháu đêm nay không?

AnDu trả lời với đôi mắt láu lỉnh:

- Còn hỏi? Bác được lệnh không được để cháu đi một mình bất cứ nơi nào, ngoại trừ lúc gặp Hoàng đế.

- Lệnh của ai?

Nàng nghĩ AnDu nói đùa chớ làm gì có lệnh của ai, ngoài lệnh của NãPháLuân? AnDu chưa hề diện kiến NãPháLuân thì làm gì nhận lệnh từ ông ta? Nàng cười hỏi:

- Chắc là bác nói đùa phải không?

AnDu cũng cười hì hì đáp:

- Ô phải! Bác nói đùa cho vui vậy thôi, không có lệnh của ai cả!

Sự thật AnDu không muốn nói mình được sự gửi gắm của ĐạoSơn là phải theo sát bảo vệ MaiAnh, nhưng ĐạoSơn không muốn cho MaiAnh biết nên ông phải nói trớ như vậy.

HamLinh thở ra:

- Tôi xem hai người thích phiêu lưu mạo hiểm. Phần tôi thì chịu thua! Và lại tôi phải ở lại nhà để phòng như hai người mất tích thì tôi có thể báo cáo với Hoàng đế. Thú thật tôi không dám tưởng tượng trận lôi đình của ông ta nếu có chuyện xảy ra!

Nỗi lo lắng của HamLinh làm MaiAnh nhớ lại lời tiên liệu của ĐạtSơn, tự hỏi:

«Phải chăng điều hiểm nguy chàng nói trong thư xảy ra từ ngôi nhà này?»

Rồi nàng tự trả lời:

«Không đúng! Hoàng đế NãPháLuân trao trả di sản của cha mẹ ta hết sức bất ngờ, chính ta cũng không biết trước thì ĐạtSơn làm sao biết được mà liệu đoán? Chắc chắn là không phải!»

Dù sao nàng nhất quyết tối nay cùng AnDu trở lại để thấy tận mắt con ma trong ngôi nhà cổ.

* * *